

Arrest

nr. 256 847 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT *loco* advocaat S. BENKHELIFA en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij uw eerste verzoek de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Shamshapur (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U kent uw geboortedatum niet maar verklaart zesentwintigjaar oud te zijn. U bent getrouwd en hebt twee kinderen. U baatte in uw dorp een winkel uit in algemene voeding.

U verklaart dat u geregeld naar Jalalabad ging om daar inkopen te doen voor uw winkel. Op een dag werd u daar aangesproken door vijf mannen die zich voorstelden als leden van de Taliban. Ze vroegen u een bom mee te smokkelen naar de stad die u daar dan aan iemand zou moeten afgeven. U vroeg bedenktijd. Enkele dagen later kwam er een dreigbrief aan bij u thuis. Daarin werd gezegd dat ze nog geen antwoord van u hadden gekregen. Anderhalve maand later kreeg u een tweede brief waarin ze hun eisen herhaalden. U nam beide brieven mee naar het districtshuis en diende daar een klacht in.

Enkele dagen later kwam er een derde brief aan. Ze zeiden dat ze wisten dat u de autoriteiten op de hoogte had gebracht en dat ze u zouden doden. U ging vervolgens opnieuw naar het districtshuis om een klacht in te dienen. Daar zeiden ze u dat ze u niet konden helpen. U besloot het land te verlaten. U was zes maanden onderweg en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 22 december 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw eigen taskara, van de taskara's van uw vrouw, uw twee kinderen en ouders. Verder bezorgt u volgende originele documenten: uw huwelijkscertificaat, drie dreigbrieven van de Taliban, twee klachtenbrieven van de politie alsook de enveloppe waarin deze documenten aan u werden bezorgd.

Op 20 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan uw voorgehouden regio van herkomst. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 30 april 2019 de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Ondertussen had u het grondgebied van België al eens verlaten om naar Frankrijk te gaan en daar een verzoek om internationale bescherming te doen, maar België werd bevoegd geacht voor uw verzoek en u keerde terug. Uiteindelijk deed u een tweede verzoek in België op 3 juni 2019.

U verklaart bij uw tweede verzoek dat u in Pakistan geboren bent als kind van Afghaanse vluchtelingen, en daar ook woonde tot aan uw komst naar Europa. U had hier reeds op gealludeerd gedurende de beroepsprocedure bij uw eerste verzoek. U verklaart dat u Pakistan hebt verlaten omdat de situatie voor Afghaanse vluchtelingen daar niet goed was, en dat u zich niet in Afghanistan kon vestigen omdat u problemen zou kennen met uw kozijn, en omdat u gestigmatiseerd zou worden omdat u in Pakistan opgroeide. Ook verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U zou eerst naar Afghanistan zijn gereisd, en daar dan het vliegtuig naar Iran hebben genomen, en zo verder zijn gereisd via de landroute naar België. Uw werkelijke naam zou M.H. (...) zijn.

Ter staving van uw aanvraag legt u voor: de "proof or registration"-vluchtelingenkaarten (PoR-kaarten) van u en uw familieleden, een formulier van vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, Pakistaanse geboortekartes van uw kinderen, een vaccinatiekaart van uw kinderen, een foto van uw zussen, en de enveloppes waarin deze zaken u toegestuurd werden. U stuurde nog kopieën na van de taskara en het paspoort van uw vrouw, van documenten uit een hospitaal in Nangarhar, en van een overlijdensakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd al geweigerd in hoofdzaak omdat er geen geloof gehecht werd aan uw herkomst uit een dorp in het district Surkrod van de provincie Nangarhar. U verklaarde daarop bij uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u eigenlijk nooit in Afghanistan gewoond hebt, maar een kind bent van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. U blijft niettemin vasthouden aan Surkrod als de streek van herkomst voor uw familie. Los van de waarachtigheid van deze bewering (zie infra), dient in dit kader aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan (u verwijst naar de slechte behandeling van Afghaanse vluchtelingen aldaar door de Pakistaanse politie, CGVS p. 7, 15) kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U verklaart evenwel dat u ook in Afghanistan problemen zou kennen, namelijk een dispuut omtrent grond en een bloedvete met een kozijn van u langs vaderskant. Deze was namelijk getrouwd met uw zus B. (...), maar hij behandelde haar slecht, waardoor ze stierf. Tevens nam hij grond in die uw familie zou toebehoren in uw thuisstreek, en daardoor zou hij u verdenken wraak te willen nemen (CGVS p. 18, 19, 24).

Er dient evenwel bij herhaling te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Zeker nu u een grondconflict aanhaalt, zal dit niet geloofwaardig geacht worden als u niet werkelijk afkomstig bent van de streek waar de gronden zouden zijn gelegen, zijnde Surkrod.

Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat de werkelijke regio van herkomst van uw familie in Afghanistan de stad Jalalabad is, en dat u daar bovendien mogelijk jarenlang verbleven hebt voor uw komst naar België.

Ten eerste kan er niet om heen dat op nagenoeg al de door u voorgelegde (kopieën van) Proof of Registrationkaarten (PoR-kaarten) van u en uw familieleden te lezen staat dat uw streek van herkomst Jalalabad is (documenten 1). Ook op de geboorteaktes van uw kinderen en het repatriëringsformulier van uw vader en zussen staat hetzelfde te lezen, met de verduidelijking dat het weldegelijk om de stad

Jalalabad in het gelijknamige district in de provincie Nangarhar is (documenten 2, 3). U werd hier ook op gewezen, maar wijt deze zaken aan een misverstand; de Punjabi's die de administratie deden begrepen uw taal zagezegd niet (CGVS p. 11). Dit is slechts een blote bewering, en bovendien staat er op de PoR-kaarten van "S. (...), dochter van M.Z. (...)", waarvan u voorhoudt dat deze van uw vrouw is (CGVS p. 11, 12), te lezen dat ze van het district Surkhrod afkomstig zou zijn, terwijl ze nochtans ook een Tadzjiek is (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 15.) en dus Dari-talig geacht mag worden. Dit is een indicatie dat de functionarissen die de gegevens invoerden kennelijk toch wel enige talenkennis / kennis van zaken over de administratieve indeling van Afghanistan hadden. Daardoor vormen de genoemde documenten een sterke indicatie dat uw familie werkelijk afkomstig is van Jalalabad.

In de marge kan hier trouwens ook gewezen worden op uw vreemde beweringen over de identiteit van uw vrouw. U stelt namelijk dat de naam van uw vrouw A. (...) is, dochter van Z.K. (...), geboren op 9 mei 1994 (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 15.; CGVS p. 11, 12). U legt ook een kopie van een paspoort voor van iemand met die naam (document 7). De PoR kaart die u voorlegt van de persoon van wie u zegt dat ze uw vrouw is vermeldt evenwel een andere naam, een ander naam van de vader, en een andere geboortedatum. Hier op gewezen, stelt u droogweg dat "als we trouwen gaven we een andere naam" (CGVS p. 11), en wat betreft de datum verwijst u wederom naar het maken van fouten bij het opstellen van de kaart (CGVS p. 12) Dit is maar weinig overtuigend; mogelijk legde u een andere PoR voor om toch nog een band met Surkhrod proberen te vestigen, maar in ieder geval creëert het bijkomende onduidelijkheid uwentwege.

Ten tweede blijkt ook uit (sommige van) uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat uw familie vanuit Pakistan terugkeerde naar Jalalabad. Primo is er de bestemming aangegeven op het repatriëringsformulier (document 2). Secundo stelt u dat een aantal oudere zussen van u, die u nota bene niet had vermeld bij uw eerdere verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 17.), terugkeerden naar Afghanistan voor u en in Jalalabad gingen wonen (CGVS p. 16). Over uw andere zussen die terugkeerden naar Afghanistan met uw vader na uw vertrek stelde u dat ze gingen wonen bij hun echtgenoten "ergens in Nangarhar", maar dat u niet zou weten waar (CGVS p. 16), een twijfelachtige bewering gezien al het voorgaande, en aangezien het gaat om naaste familie.

Ten derde wijst ook de herkomst van het door u voorgelegde poststuk er op dat uw familie in Jalalabad verblijft. U verklaart hierover zelf dat het verstuurd werd vanuit Jalalabad (CGVS p. 13). Er staat op te lezen dat deze verstuurd werd door ene "Z.A. (...)" (met mogelijk een uitgeschrapte "Dr.") (document 6). Er op gewezen dat dit wel eens een afkorting of alias van de naam van uw vader zou kunnen zijn, S.A. (...), ontkent u en stelt u dat het louter gaat om "een vriend" (CGVS p. 13). Maar daarop gevraagd waarom u uw documenten ontving vanwege een vriend vanuit Jalalabad, stelt u dat deze meegegeven werden door uw moeder (CGVS p. 13). U zei eerder nochtans dat die in Pakistan zou verblijven samen met uw vrouw (CGVS p. 10), waar u op gewezen werd. Hierop stelt u dat uw moeder geen post kon versturen als Afghaanse vluchteling in Pakistan en deze daarom moest meegeven met iemand (CGVS p. 13), een blote bewering die maar zeer ad hoc overkomt.

Niet alleen zijn er deze elementen die wijzen op een band van uw familie met Jalalabad, maar er zijn ten vierde ook redenen om aan te nemen dat u en uw gezin terugkeerden naar Afghanistan, meer bepaald naar Jalalabad, in weerwil van uw bewering als zou u daar nooit gewoond hebben voor uw komst naar Europa, en daar enkel eens een taskara en een paspoort zou zijn gaan halen (CGVS p. 4, 5). Primo blijkt namelijk dat een van de documenten die u voorlegde een ontslagbriefje van een ziekenhuis in Jalalabad (Nangarhar Regional Hospital) is, gedateerd op 3/5/1392 – 5/5/1392 (25 – 27 juli 2013), met verwijzing naar een volgende afspraak over tien dagen, op naam van "M. H. (...)" zoon van S.A. (...) – u dus (document 8; CGVS p. 4). Dit plaatst u minsten op dat moment in Jalalabad, voor een periode van zo'n twee weken, na het oplopen van verwondingen waar u eerder geen melding van gemaakt had. Deze periode valt niet samen met het ophalen van uw paspoort, dat u in 2016 zou hebben laten maken (CGVS p. 7). Op datzelfde briefje wordt uw adres bovendien omschreven als "Naher 4", een translitteratie van District 4 in het Dari/Perzisch, een buurt in Jalalabad. Dit doet sterk vermoeden dat u voor uw vertrek al enkele jaren in Jalalabad woonde.

Secundo verklaarde u dat uw vrouw en uw kinderen nog in Pakistan zouden wonen, samen met uw moeder (CGVS p. 10). U legt evenwel ook een kopie van een voorpagina van het paspoort van uw vrouw voor (ditmaal met de naam die u voor de DVZ opgaf), uitgegeven te Kabul en niet bijvoorbeeld een consulaat in Pakistan (document 7), een indicatie dat ze minstens hiervoor in Afghanistan was. Gezien al het voorgaande lijkt het evenwel waarschijnlijk dat ze daar ook gewoon woont, samen met de rest van de familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen

geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België afkomstig was van Surkrod, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich volgens uw verklaringen in deze regio zou kennen bij terugkeer, met name een grondconflict en bloedvete.

Bijkomend kan in dit kader trouwens ten eerste nog aangestipt worden dat de door u aangehaalde problemen in Afghanistan, afwijken van het hetgeen u verklaarde voor de DVZ in het kader van uw tweede verzoek. U stelde namelijk dat het probleem was dat de vader van uw kozijn die uw zus zou hebben gedood, banden zou hebben met de taliban, die daarom u zouden viseren. De kozijn zelf werd daarentegen opgesloten door de autoriteiten (verklaring volgend verzoek dd. 13 februari 2020, afdeling 19.). Voor het CGVS is er evenwel geen sprake meer van de banden met de taliban, maar stelt u enkel dat uw kozijn u zou willen treffen om te voorkomen dat u wraak zou proberen nemen, en dat hij ook grond innam die aan de familie zou toebehoren, en u zou verhinderen de kinderen van uw gedode zus op te voeden; van gevangenschap is geen sprake meer (CGVS p. 19, 24). Dergelijke evoluerende verklaringen zijn maar weinig overtuigend.

Ten tweede legt u geen enkel begin van bewijs voor over het bestaan van een conflict met uw kozijn, hetzij een grondconflict, betreffende uw zus, of over de kinderen. U verklaart dat u wel dergelijke zaken had, zoals een aangifte bij de Afgaanse politie, maar deze kwijt raakte toen u een rugzak verloor in België (CGVS p. 3, 19). U zou aangifte van het verlies hebben gedaan, en u beloofde deze over te maken aan het CGVS (CGVS p. 3), maar hebt tot op heden nagelaten dit te doen.

U legt ten derde wel een overlijdensakte van uw zus B. (...) voor (document 9), maar deze geeft geen indicatie over de oorzaak en kan zodanig uw relaas op dit punt niet ondersteunen. Bovendien is het tweetalige document opgesteld in slecht Engels, wat doet twifelen aan de authenticiteit. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Ten slotte kan ook aangestipt worden dat deze overlijdensakte opgesteld werd op 25/3/1391 (14 juni 2012), dus een jaar voor het document van het ziekenhuis in Jalalabad op uw naam, en vier jaar voor uw komst naar Europa. Dat u pas vier jaar nadat uw kozijn uw zus zou hebben gedood, zou zijn gevlucht uit Afghanistan dan wel Pakistan, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees gestoeld op een conflict voortvloeiend uit dit incident.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgira.be/nl> en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon

aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 14 juli 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd doorheen het onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS p. 11, 13, 22). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, 48/4, 48/7 EN 57/6/2 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;

- SCHENDING VAN HET NON -REFOULEMENTBEGINSEL;

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM;

- SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN;

- SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN, MET NAME HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING, MANIFESTE APPRECIATIEFOUT".

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn leven in Pakistan. In dit kader voert hij aan:

"Verzoeker heeft bewijzen over zijn leven in Pakistan neergelegd.

Hij werd daar erkend als vluchteling, samen met zijn ouders.

Zijn kinderen zijn in Pakistan geboren.

Er is geen twijfel over dat verzoeker vluchteling was in Pakistan.

De situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan is goed gedocumenteerd.

In de laatste "update" van EASO kan men lezen:

(...)

Een specifiek EASO report spreekt over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan.

De terugkeer van verzoeker naar Afghanistan is dus geloofwaardig in deze context."

Verzoeker wijst verder op (informatie over) het gegeven dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan een risicoprofiel vertonen. De specifieke situatie van personen die terugkeren vanuit Pakistan, maakt hen bovendien kwetsbaar voor gedwongen rekrutering. Ter staving wijst verzoeker op de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in het district Surkhrod en de provincie Nangarhar. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een rapport van juni 2019, geeft aan dat de situatie in Afghanistan extreem volatiel is en stelt dat het CGVS de bestreden beslissing niet kan baseren op een rapport van anderhalf jaar geleden. Voorts betoogt hij:

"3.1. Betreffende het persbericht van de VN Veiligheidsraad aangaande de terroristische aanslagen in Kaboel en Nangharar van 13.05.2020

Teneinde de onveiligheidssituatie in de provincie Nangharar te duiden verwijst verzoeker m.n. naar de aanval van 12.05.2020 waarbij tijdens een begrafenis minstens 24 burgers zijn gedood.

In het EASO rapport van augustus 2020 spreekt met zelfs van 32 doden en ongeveer 70 gewonden (https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202Q_Q8_EASO_COI_Report_Afghanistan_Anti_Government_Elements_AGEs.pdf).

De situatie in Nangharar is onveilig.

3.2. Betreffende het bericht "Rising civilian casualty numbers highlight urgent need to halt fighting and re-focus on peace negotiations" van 1 9.05.2020

Het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan stijgt.

(...)

3.3. Betreffende het bericht van UNAMA "Deliberate attacks on healthcare in Afghanistan during COVID-19 pandemic" van 21.06.2020

UNAMA verwijst ook naar de verslechtering van de veiligheidssituatie voor burgers in Afghanistan.

Verzoeker verwijst ook naar dit document waarin verwezen wordt naar de doelbewuste aanvallen op medisch personeel en medische faciliteiten. Dit maakt een schending uit van het internationaal humanitair recht en is zo mogelijk nog meer te veroordelen tijdens een wereldwijde sanitaire crisis ten gevolge van COVID-19.

(...)

3.4. Betreffende het UNAMA bericht "UN urges parties to prioritize protection of civilians and start talks" van 27.07.2020

Ook uit dit document blijkt dat het gewapend conflict in Afghanistan één van de dodelijkste conflicten in de wereld is.

Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van operaties van de Taliban en het Afghaanse leger daalt niet, integendeel.

Men leest:

(...)

3.5. Betreffende het bericht van de VN Veiligheidsraad van 05.08.2020

In Jalalabad heeft een terroristische aanval plaatsgevonden op 03.08.2020.

De gevangenis werd aangevallen door leden van IS. Minstens 29 mensen lieten het leven, waaronder burgers.

Daarnaast vielen ook vele gewonden.

(...)

Men dient te besluiten dat de situatie in Jalalabad een situatie is van gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

Om die redenen, moet verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend worden, ook al zou Uw Raad oordelen dat het niveau van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst niet van die aard dat elke bewoner er ernstige schade riskeert."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek door het CGVS.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Op welke wijze dit artikel te dezen geschonden zou (kunnen) zijn, kan verder niet worden ingezien. In de bestreden beslissing wordt immers niet besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op grond van de voormelde bepaling.

Verzoeker werkt evenmin uit op welke wijze het “*non-refoulementbeginsel*” in deze en door verweerder zou kunnen zijn geschonden. Voorts kan niet worden ingezien hoe dit beginsel door verweerder en de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden nu deze beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering behelst.

Derhalve worden de voormelde schendingen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, die geboren en getogen is in Pakistan, die niet kan terugkeren naar Afghanistan en die daarom een nood heeft aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige

elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het dossier geheel terecht gesteld als volgt:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd al geweigerd in hoofdzaak omdat er geen geloof gehecht werd aan uw herkomst uit een dorp in het district Surkrod van de provincie Nangarhar. U verklaarde daarop bij uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u eigenlijk nooit in Afghanistan gewoond hebt, maar een kind bent van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. U blijft niettemin vasthouden aan Surkrod als de streek van herkomst voor uw familie. Los van de waarachtigheid van deze bewering (zie infra), dient in dit kader aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan (u verwijst naar de slechte behandeling van Afghaanse vluchtelingen aldaar door de Pakistaanse politie, CGVS p. 7, 15) kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U verklaart evenwel dat u ook in Afghanistan problemen zou kennen, namelijk een dispuut omtrent grond en een bloedvete met een kozijn van u langs vaderskant. Deze was namelijk getrouwd met uw zus B. (...), maar hij behandelde haar slecht, waardoor ze stierf. Tevens nam hij grond in die uw familie zou toebehoren in uw thuisstreek, en daardoor zou hij u verdenken wraak te willen nemen (CGVS p. 18, 19, 24).

Er dient evenwel bij herhaling te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Zeker nu u een grondconflict aanhaalt, zal dit niet geloofwaardig geacht worden als u niet werkelijk afkomstig bent van de streek waar de gronden zouden zijn gelegen, zijnde Surkrod.

Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat de werkelijke regio van herkomst van uw familie in Afghanistan de stad Jalalabad is, en dat u daar bovendien mogelijk jarenlang verbleven hebt voor uw komst naar België.

Ten eerste kan er niet om heen dat op nagenoeg al de door u voorgelegde (kopieën van) Proof of Registrationkaarten (PoR-kaarten) van u en uw familieleden te lezen staat dat uw streek van herkomst Jalalabad is (documenten 1). Ook op de geboorteaktes van uw kinderen en het repatriëringsformulier van uw vader en zussen staat hetzelfde te lezen, met de verduidelijking dat het weldegelijk om de stad Jalalabad in het gelijknamige district in de provincie Nangarhar is (documenten 2, 3). U werd hier ook op gewezen, maar wijt deze zaken aan een misverstand; de Punjabi's die de administratie deden begrepen uw taal zagezegd niet (CGVS p. 11). Dit is slechts een blote bewering, en bovendien staat er op de PoR-kaarten van "S. (...), dochter van M.Z. (...)", waarvan u voorhoudt dat deze van uw vrouw is (CGVS p. 11, 12), te lezen dat ze van het district Surkhrod afkomstig zou zijn, terwijl ze nochtans ook een Tadzjiek is (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 15.) en dus Dari-talig geacht mag worden. Dit is een indicatie dat de functionarissen die de gegevens invoerden kennelijk toch wel enige talenkennis / kennis van zaken over de administratieve indeling van Afghanistan hadden. Daardoor vormen de genoemde documenten een sterke indicatie dat uw familie werkelijk afkomstig is van Jalalabad.

In de marge kan hier trouwens ook gewezen worden op uw vreemde beweringen over de identiteit van uw vrouw. U stelt namelijk dat de naam van uw vrouw A. (...) is, dochter van Z.K. (...), geboren op 9 mei 1994 (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 15.; CGVS p. 11, 12). U legt ook een kopie van een paspoort voor van iemand met die naam (document 7). De PoR kaart die u voorlegt van de persoon van wie u zegt dat ze uw vrouw is vermeldt evenwel een andere naam, een ander naam van de vader, en een andere geboortedatum. Hier op gewezen, stelt u droogweg dat "als we trouwen gaven we een andere naam" (CGVS p. 11), en wat betreft de datum verwijst u wederom naar het maken van fouten bij het opstellen van de kaart (CGVS p. 12) Dit is maar weinig overtuigend; mogelijk legde u een andere PoR voor om toch nog een band met Surkhrod proberen te vestigen, maar in ieder geval creëert het bijkomende onduidelijkheid uwentwege.

Ten tweede blijkt ook uit (sommige van) uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat uw familie vanuit Pakistan terugkeerde naar Jalalabad. Primo is er de bestemming aangegeven op het repatriëringsformulier (document 2). Secundo stelt u dat een aantal oudere zussen van u, die u nota bene niet had vermeld bij uw eerdere verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ dd. 13 januari 2017, afdeling 17.), terugkeerden naar Afghanistan voor u en in Jalalabad gingen wonen (CGVS p. 16). Over uw andere zussen die terugkeerden naar Afghanistan met uw vader na uw vertrek stelde u dat ze gingen wonen bij hun echtgenoten "ergens in Nangarhar", maar dat u niet zou weten waar (CGVS p. 16), een twijfelachtige bewering gezien al het voorgaande, en aangezien het gaat om naaste familie.

Ten derde wijst ook de herkomst van het door u voorgelegde poststuk er op dat uw familie in Jalalabad verblijft. U verklaart hierover zelf dat het verstuurd werd vanuit Jalalabad (CGVS p. 13). Er staat op te lezen dat deze verstuurd werd door ene "Z.A. (...)" (met mogelijk een uitgeschrapte "Dr.") (document 6). Er op gewezen dat dit wel eens een afkorting of alias van de naam van uw vader zou kunnen zijn, S.A. (...), ontkent u en stelt u dat het louter gaat om "een vriend" (CGVS p. 13). Maar daarop gevraagd waarom u uw documenten ontving vanwege een vriend vanuit Jalalabad, stelt u dat deze meegegeven werden door uw moeder (CGVS p. 13). U zei eerder nochtans dat die in Pakistan zou verblijven samen met uw vrouw (CGVS p. 10), waar u op gewezen werd. Hierop stelt u dat uw moeder geen post kon versturen als Afghaanse vluchteling in Pakistan en deze daarom moest meegeven met iemand (CGVS p. 13), een blote bewering die maar zeer ad hoc overkomt.

Niet alleen zijn er deze elementen die wijzen op een band van uw familie met Jalalabad, maar er zijn ten vierde ook redenen om aan te nemen dat u en uw gezin terugkeerden naar Afghanistan, meer bepaald naar Jalalabad, in weerwil van uw bewering als zou u daar nooit gewoond hebben voor uw komst naar Europa, en daar enkel eens een taskara en een paspoort zou zijn gaan halen (CGVS p. 4, 5). Primo blijkt namelijk dat een van de documenten die u voorlegde een ontslagbriefje van een ziekenhuis in Jalalabad (Nangarhar Regional Hospital) is, gedateerd op 3/5/1392 – 5/5/1392 (25 – 27 juli 2013), met verwijzing naar een volgende afspraak over tien dagen, op naam van "M. H. (...) zoon van S.A. (...)" – u dus (document 8; CGVS p. 4). Dit plaatst u minsten op dat moment in Jalalabad, voor een periode van zo'n twee weken, na het oplopen van verwondingen waar u eerder geen melding van gemaakt had. Deze periode valt niet samen met het ophalen van uw paspoort, dat u in 2016 zou hebben laten maken (CGVS p. 7). Op datzelfde briefje wordt uw adres bovendien omschreven als "Naher 4", een translitteratie van District 4 in het Dari/Perzisch, een buurt in Jalalabad. Dit doet sterk vermoeden dat u voor uw vertrek al enkele jaren in Jalalabad woonde.

Secundo verklaarde u dat uw vrouw en uw kinderen nog in Pakistan zouden wonen, samen met uw moeder (CGVS p. 10). U legt evenwel ook een kopie van een voorpagina van het paspoort van uw vrouw voor (ditmaal met de naam die u voor de DVZ opgaf), uitgegeven te Kabul en niet bijvoorbeeld

een consulaat in Pakistan (document 7), een indicatie dat ze minstens hiervoor in Afghanistan was. Gezien al het voorgaande lijkt het evenwel waarschijnlijk dat ze daar ook gewoon woont, samen met de rest van de familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkrod gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België afkomstig was van Surkrod, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich volgens uw verklaringen in deze regio zou kennen bij terugkeer, met name een grondconflict en bloedvete.

Bijkomend kan in dit kader trouwens ten eerste nog aangestipt worden dat de door u aangehaalde problemen in Afghanistan, afwijken van het hetgeen u verklaarde voor de DVZ in het kader van uw tweede verzoek. U stelde namelijk dat het probleem was dat de vader van uw kozijn die uw zus zou hebben gedood, banden zou hebben met de taliban, die daarom u zouden viseren. De kozijn zelf werd daarentegen opgesloten door de autoriteiten (verklaring volgend verzoek dd. 13 februari 2020, afdeling 19.). Voor het CGVS is er evenwel geen sprake meer van de banden met de taliban, maar stelt u enkel dat uw kozijn u zou willen treffen om te voorkomen dat u wraak zou proberen nemen, en dat hij ook grond innam die aan de familie zou toebehoren, en u zou verhinderen de kinderen van uw gedode zus op te voeden; van gevangenschap is geen sprake meer (CGVS p. 19, 24). Dergelijke evoluerende verklaringen zijn maar weinig overtuigend.

Ten tweede legt u geen enkel begin van bewijs voor over het bestaan van een conflict met uw kozijn, hetzij een grondconflict, betreffende uw zus, of over de kinderen. U verklaart dat u wel dergelijke zaken had, zoals een aangifte bij de Afghaanse politie, maar deze kwijt raakte toen u een rugzak verloor in België (CGVS p. 3, 19). U zou aangifte van het verlies hebben gedaan, en u beloofde deze over te maken aan het CGVS (CGVS p. 3), maar hebt tot op heden nagelaten dit te doen.

U legt ten derde wel een overlijdensakte van uw zus B. (...) voor (document 9), maar deze geeft geen indicatie over de oorzaak en kan zodanig uw relaas op dit punt niet ondersteunen. Bovendien is het tweetalige document opgesteld in slecht Engels, wat doet twifelen aan de authenticiteit. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Ten slotte kan ook aangestipt worden dat deze overlijdensakte opgesteld werd op 25/3/1391 (14 juni 2012), dus een jaar voor het document van het ziekenhuis in Jalalabad op uw naam, en vier jaar voor uw komst naar Europa. Dat u pas vier jaar nadat uw kozijn uw zus zou hebben gedood, zou zijn gevlucht uit Afghanistan dan wel Pakistan, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees gestoeld op een conflict voortvloeiend uit dit incident.

(...)

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 14 juli 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd doorheen het onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS p. 11, 13, 22). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke

omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Bovendien doet verzoeker nog verder afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen als de ernst en de oprechtheid van zijn zelfverklaarde nood aan internationale bescherming waar hij in het verzoekschrift, na te hebben gewezen op zijn levenssituatie in Pakistan, zonder enige verdere duiding stelt: *“De terugkeer van verzoeker naar Afghanistan is dus geloofwaardig in deze context”*. Eerder tijdens zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming beweerde verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier waarop dit relaas schraagt immers nog dat hij in Pakistan zou hebben gewoond tot aan zijn komst naar Europa. Dat hij heden, na te zijn geconfronteerd met de voormelde, negatieve beslissing, zijn verklaringen wederom eenvoudigweg tracht te wijzigen, en dit zonder hierbij ook maar enige verdere uitleg of verklaring te verstrekken, is niet ernstig en doet andermaal op fundamentele wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker ook in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming blijft persisteren in het afleggen van kennelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent de meest cruciale elementen in het kader van zijn beweerde nood aan internationale bescherming.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke (regio van) herkomst, familiale netwerk, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de algehele veiligheidssituatie aldaar en de situatie voor personen die vanuit het buitenland in het algemeen en vanuit Pakistan in het bijzonder terugkeren naar Afghanistan) verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke (regio van) herkomst, familiale netwerk, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke (regio van) herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze

elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij in zijn beweerde land en regio van herkomst vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT